

vilde træde til og havde god Villie til at yde Studentersamfundets Oplysningsarbejde Støtte, kunde det ikke nytte noget, thi Flertallet i dette Ting vilde sætte sig derimod. Saa var det, at jeg afbrød ham og sagde: Saa vil dette Ting altsaa fælde Ministeren paa dette Punkt! Men det gik det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) ganske udenom. Derimod begyndte det ærede Medlem at tale om Sandhed. Sandheden er et helligt og godt Tema, som jeg dog vilde ønske, at andre end det ærede Medlem herefter vilde behandle baade paa en god Maade og i mange Retninger tillige paa en mere fyldig Maade, end det ærede Medlem behandlede det her. Jeg kan dog ikke sige, at det ikke blev behandlet, og at den ærede Ordfører ganske undlod at komme ind paa Realiteter i Sandhedssøgningen. Thi da jeg antydede, at den ærede Ordfører havde skiftet Standpunkt, sagde han med en vis berettiget Selvfølelse: Ja, men ikke paa dette Punkt! Nej, den ærede Ordfører har skiftet Standpunkt paa mange gode Punkter, men ikke paa dette mindre tiltrækkende Punkt. Der staar han fast i Tapperhed selv mod Ministeren, selv med Fare for at fælde sin egen Minister.

K. M. Klausen: Den ærede Minister sagde, at jeg havde karakteriseret hans Grunde som daarlige. Nej, det har jeg ikke og kunde heller ikke gøre, thi den ærede Minister har nemlig slet ingen Grunde givet; det var ikke andet end rene Talemaader. Han sagde: Jeg vil ikke, jeg ser ingen Anledning til det o. s. v., men virkelige Realitetsgrunde mod at give Studentersamfundet denne Understøttelse har Ministeren ikke fremført, lige saa lidt som den ærede Ordfører, der jo er fuldstændig blank for Grunde i saa Henseende. Sagen drejer sig om at hjælpe en Forening til Anskaffelse af Undervisningsmateriel. Alle, der have lidt med Undervisning at gøre, ville dog vel indrømme, at Materiel er en nødvendig Ting; navnlig hvor det gælder om oplysende Foredrag som disse, er det nødvendigt at have f. Eks. Vægtavler og Billeder at kunne forevise Tilhørerne; der maa optiske Apparater til, f. Eks. Lysbilledapparater, der jo ere i meget høj Grad illustrerende for et Foredrag, og da man netop særlig derved fængsler Tilhørerne og lærer dem at forstaa det Emne, der behandles. Det er derfor, synes jeg, saa naturligt, at Staten yder saadan noget sin

Støtte, og det er fremdeles min Overbevisning, at hvis Ministeren blev vunden for denne Sag, kom til Rigsdagen og bad om en Bevilling til dette Øjemed, vilde den blive given ham. Jeg antager ikke, at den højtaerede Minister f. Eks. vil faa nogen Vanskelighed fra Finansministerens Side. Finansministeren er jo et gammelt Medlem af Studentersamfundet. Han har jo en Gang været ung og en Gang været radikal, set anderledes paa Liv og Forhold, end han gør nu. Da var han Medlem, vistnok Medstifter af Studentersamfundet. Hvis han ikke har glemt sin gamle Kærlighed, tænker jeg ikke, han vil gøre nogen som helst Indvending imod, at der ydes Støtte til en Forening, hvoraf han maaske endnu den Dag i Dag er Medlem. Jeg kan ikke tro, at den ærede Minister fra Finansministerens Side vilde møde nogen Vanskelighed, hvis han ønskede at give en saadan Bevilling. Den ærede Ordfører siger, at naar jeg har fremsat den Antagelse, at hvis Ministeren stillede Forslag, vilde Rigsdagen følge ham, kan jeg ikke vide noget herom; det var jo ikke sikkert, at Rigsdagen vilde følge ham. Jo, det tror jeg, jeg kan vide noget om. Jeg tror blandt andet, at den første, der vilde følge Ministeren, var det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk). Er der nogen, som altid følger Ministrene, er det det ærede Medlem for Ribe. Jeg har endnu aldrig her eller noget andet Sted hørt, at det ærede Medlem for Ribe turde have nogen anden Mening end den, Ministrene have. Jeg er ganske sikker paa, at det ærede Medlem for Ribe vil bøje sig, bøje sig dybt, hvis Ministeren fremsætter et saadant Ønske her; han vil være den første, der vil sige ja dertil og anbefale det.

Ordføreren (Jens Busk): Den sidste ærede Taler maa have været meget tunghør, da Ministeren talte første Gang om denne Sag, siden han stadig gentager, at den ærede Minister ingen Grunde anførte, og han vilde desuden sige mig den Behagelighed, at jeg selvfølgelig var fuldstændig blank. Det lader jeg staa hen, men jeg var enig med Ministeren i de Grunde, han gav, fordi jeg synes, de vare gode og rigtige, og da det ærede Medlem ikke har faaet fat paa dem, skal jeg minde det ærede Medlem om dem. Jeg tør vel ikke her i denne Sal sige, at Mage til løs Tale har der ikke længe været hørt, som naar det ærede Medlem staar op og gentager og atter gentager, at Ministeren ingen Grunde har haft. Jo, Ministeren gav da